

nih držav so sledile Mehika, osrednje in južne ameriške države. Zasega je bila izvedena na podlagi ameriškega zakona, ki prepoveduje uničenje ali pokvarjanje ladij tujih držav, ki so se zatele pred vojno v ameriške luke. Oni nemški in italijanski mornarji, ki so skušali ob odredbi zasege ladje zažgati ali

pokvariti ladijske stroje, so bili aretirani in bodo obsojeni radi teh dejanj. Ker gre pri omenjeni zasegi za večje število nemških in italijanskih trgovskih ladij, sta vložili Italija in Nemčija zaradi plenjenja njunih ladij protest v Washingtonu, katerega je Amerika zavrnila.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Najstarejša ženska v mariborski okolici umrla. V Razvanju pri Mariboru je poklical Bog k sebi sredi minulega tedna prevzlikarico Elizabeto Hofer, ki je čakala izredno starost 95 let in je bila najbrž najstarejša ženica v mariborski okolici. Njen že davno rajni mož je bil zadnji daljni sorodnik znamenitega tirolskega junaka Andreja Hoferja. Rajna je imela dva sina, ki sta pa padla v svetovni vojni. Preživljala je svoja prevzlikarska leta pri Ivanu Visočniku v Razvanju, kojega ženi je rajna bila babica. Hoferjeva je bila pokopana ob veliki udeležbi na pokopališču hoke podružnice Sv. Mihaela v Razvanju. Najstarejši mariborski okoličanki svetila večna luč!

Umri je dober obmejni posestnik pri Sv. Anu v Slov. goricah. V ponedeljek, dne 24. marca t. l., smo ob lepi udeležbi pokopali kmeta Janeza Holca, p. d. Perko-Spindler iz Draženvrha. Z marljivostjo, varčnostjo in vztrajnim delom si je ob strani svoje ljubeznive žene ustvaril prav lepi kmetijski dom. Zavrtna jetika mu je v najlepši dobi utrjala nit življenja. 49 let star se je preselil v še lepši in boljši dom. — Naj v miru počiva! Blagi ženi in otrokoma iskreno sožalje! Pogrebel so darovali za novo bogoslovje 55 din!

Počivaj v miru, blagi mož! Poročilo od Sv. Antona v Slov. goricah. Dne 30. marca smo sprejeli k večnemu počitku daleč okrog znanega Zepa na Vanetini, Jožefa Kramberger, v 54. letu starosti. Rajni je bil dolga leta na-

ročnik »Slov. gospodarja«, dober in skrben gospodar, posebno zgleđen družinski oče, ki je žrtvoval za svoje vse, celo svoje zdravje in nazadnje življenje. V svetovni vojni se je zaobiljubil, da po srečni vrnitvi postavi kapelico v čast rožnovenski Mariji. Z velikimi žrtvami je storil to in še oskrbel kapelico zvon, katerega se sliši daleč naokrog, in je že mnogim zazvonil ob ločitvi s tega sveta. Kako je bil rajni vnet za čast božjo, se vidi iz tega, da je vsako nedeljo ali praznik zjutraj ob pol 5. uri zvonil sam, da je budil sosede in okoličane, da je treba v cerkev. Kako zelo je ljubil Marijo, vedo tisti, ki so vsako leto poročali z njim, ko je bil vodnik romarjev 31 let na Sladko goro. Tega romanja ni nobeno leto opustil, čeravno zadnja leta ni bil več trdnega zdravlja. Bil je samouk ter napravil vse, kar se rabi pri gospodarstvu, marsikdo ga bo pogršel, ker je rad pomagal velikokrat brezplačno pri nujnih popravilih. Bil je član apostolstva mož in fantov ter se redno udeleževal mesečnega prejetanja sv. zakramentov, če ni bilo mogoče doma v farni cerkvi, pa tam, kjer je bil zaposlen. Da je bil zelo priljubljen, je pokazal njegov pogreb, ko so ga moške in mladeniči apostolstva in sploh številni farani, med njimi orožniški komandir z županom spremlili k zadnjemu počitku. Vič. g. župnik je ob grobu zelo lepo orisal življenje in skrb pokojnega za družino in čast božjo. Tebi, dragi Zep, bodi ljubi Bog stotni plačnik, žalujoči ženi in peterim otrokom pa naše sožalje. Počivaj v miru!

Dopisi

Slovenjebistriški okraj

Slov. Bistrica, V nedeljo, dne 30. marca t. l., se je vrtil dopoldne v Slovenski Bistrici v kino prostorih gosp. Avgušlina letni občni zbor Krajevne odbora U. V. L., katerega se je udeležilo lepo število vojnih žrtev celega okraja Slovenske Bistrice. Občni zbor je vodil zastopnik Oblastnega odbora iz Ljubljane gosp. Franc Preša. Zastopana pa sta bila tudi na občnem zboru delegata iz Maribora gg. Geč Franjo in Martin Pravdič. O celotnem poslovanju je podal poročilo poslovodni predsednik g. Repnik, iz kojega se je posnelo, da ima tamkajšnji Krajevni odbor 196 članov in članic. Blagajniško poročilo izkazuje dohodkov 8005.15 din in izdatkov

6.466.50 din. Občni zbor je vso poročilo soglasno odobril in vzel na znanje. Sklenjeno je bilo tudi, da se ustanovi zdravstvena zadruga, katere bo marsikateri vojni žrtvi velika socialna pomoč. Z blaženostno članarino mesečno 5 din bodo imele vojne žrtve brezplačnega zdravnika in zdravila. Končno se je sklenilo, da se Krajevni odbor v Slovenski Bistrici priključi z vsemi člani in premoženjem Sreskega odbora Udruženja vojnih invalidov v Mariboru, kakor je tudi to po pravilih predvideno. Do preklica pa se še bodo uradne ure vršile vsako nedeljo dopoldne v Slov. Bistrici od strani Sreskega odbora mariborskega, kar si radi tega tamkaj bivajoči člani prihranijo vozne stroške v Maribor radi raznih in potrebnih prošenj v eni ali drugi zadevi. Tajniške posle bo

opravljal v Slov. Bistrici tajnik Sreskega odbora mariborskega gosp. Martin Pravdič. Občni zbor je poslovodnemu predsedniku gosp. Repniku Josipu izkazal toplo zahvalo za njegovo večletno vzorno, agilno in požrtvovalno delovanje v prid vsem vojnim žrtvam Slov. Bistrice ter jim je jako žal, da se je umaknil s predsedniškega mesta. Volitev ni bilo, ker se je izvedla priključitev v Maribor, pač pa so bili izvoljeni štirje delegati za Oblastno skupščino, in sicer sledeči: Repnik Josip, Terčič Vincenc, Pibrovac Avgust in Margoč Ivan. Za poverjenika pa je bil izvoljen gosp. Pibrovac Avgust iz Slovenske Bistrice.

Ptujsko polje

Ptuj. (Zaključek gospodinjkega tečaja na dekliški okoliški šoli v Ptuj.) Pravkar se je zaključil na dekliški okoliški šoli gospodinjski tečaj, ki uspešno deluje že 7. leto. Vsakokrat se usposobi v tem tečaju okoli 20 deklet za dobre gospodinje in matere. Tu se dekleta učijo vsega, kar je potrebno zlasti gospodinjstvom v podeželju, pri tem se pa ne pozablja tudi na versko-moralno vzgojo gojenk. Letos ni bilo vsakoletne slovesne proslave sklepa tečaja zaradi težkih gospodarskih razmer. Tečajnice so imele skupno sv. obhajilo in sv. mašo v minoritski cerkvi, narkar je bila v dekliški okoliški šoli prisrčna domača slovesnost, ki so se je udeležile le gojenke tečaja z učitelj. V skupnem govoru je voditeljica tečaja gđ. Ljudmila Gulin naročala svojim gojenkam, naj bodo zveste sv. veri, domači grudi, narodu in državi ter naj v tem duhu vzgajajo tudi svoje bodoče družine.

Haloze

Sv. Andraž v Halozah. Na Marijin praznik, 25. marca, so priredili naši pridni otroci svojim dobrim mamam nad vse uspešno prireditve, ki so jo ponovili v nedeljo, 30. marca. Na sporedu so bili mični prizori, pesmi in deklaracije. Z največjim navdušenjem smo sprejeli vest, da je stopil na prestol slavni Karadjordjevičev naš mladi kralj Peter II. Na vseh hišah v trgu Sv. Andraža so veselo zavijrale zastave, kakor še nikoli poprej.

Dravinjska dolina

Loče pri Poljčanah. Naše prosvetno društvo je z dekliško Marijino družbo in dekliškim krožkom priredilo 3 krat materinsko proslavo in sicer 22. marca zvečer, 23. marca popoldne in 25. marca popolden z deklaracijami, govorom in lepo ljudsko versko igro v 5 dejanjih: Lurška pastirica. So bila pač naša dekleta pridna, da so v tako kratkem času spravile kaj tako lepega skupaj. Obisk je pač pokazal, kako ljudje znajo ceniti take materinske proslave. Vsa čast in zahvala prirediteljem, zlasti g. kaplanu, ki je nosil vso težo prireditve na svojih ramah. Pa saj ima dosti širake, da lahko veliko nanje naloži. Čestitamo pa tudi dekletom, da so nam podale tako lepo materinsko proslavo! Bog jih živi, naša brhka dekleta! — Menda smo že tudi enkrat poročali, da se vrši pri nas pod okriljem občinskega rdečega križa bolničarski tečaj pod

Kakor na perutih je pohitel po stopnicah. In koga je dobil spodaj? Svojo teto, Jeruljo.

»Teta, teta, ljuba teta, ti si,« je zaklical bučno in zagrabil z obema rokama njeno desnico. »Ti edina me nisi pozabila!«

»Poba, Tonč, niti eno uro te nisem pozabila, in koliko sem molila zate, to zna samo naša Mati,« je ihlela ženica.

Bila je še vedno taisto bable, kakor pred tremi leti in se ni prav nič postarala. Njeni kodrast, skrbno počesani lasje niso prav nič osiveli, njen okrogli obraz z rdečimi lici je obdržal še vedno isti otroški izraz, v njem gibanju ter kretanju je bilo še vse ono mirno ter ljubko od poprej. Tudi cvetlice, njene stalne spremljevalke, niso manjkale. Krog klobuka je nosila venec iz poljskih rož, iz košare so lukale pisane cvetke iz lončkov, z njene palice, katere je slonela poleg košare v kotu, sta se smejala šopka iz sveže utrpanih vrtnih cvetlic. Ginjen je gledal Judež Jeruljo:

»Teta, tako dobra kot ti, ni nikdo z menoj in ne bom pozabil nikdar, da si me obiskala... Kako dolgo si že na potu?«

»Ne dolgo. Danes pred 14 dnevi sem šla z doma,« je odgovorila Jerulja.

Ženšče se je razgovorilo in začelo pripovedovati: »Veš, Tonč, jaz sem že bila enkrat tukaj; pred dvema

letoma, pa me niso spustili k tebi — vse beračenje je bilo zaman. Tokrat je šlo lahko, ker imam pisanje. Stavil ga je g. župnik in ga je pustil od sodišča podpisati ter kolkovati... Poba, poba, kar dopovedati ti ne morem, tako me veseli, da te zopet vidim. Mogoče ti ne bo več treba dolgo tukaj ostati. Naš Gospod ti je že davno odpustil — ti nisi imel zlobnega namena, niti znal nisi, kaj počenjaš. Z vašim dušnim pastirjem, z gorečim gospodom, sem že govorila in tudi on pravi, da si dober človek. Sedaj se hočem zahvaliti naši ljubi Gospej. Nisem te zastonj priporočila Mariji na več kot sto krajev, da te sprejme v varstvo, Bogu hvala ter zahvala. Na povratu proti domu sem se oglasila pri Mariji v Rušah, v Puščavi in pri Sv. Križu pri Dravogradu... Žalibog so oveneli na potovanju k tebi šopki. Glej, enega sem nabrala zate pri Devici Mariji v Puščavi...«

Jerulja je potegnila iz košare šopek, ki je bil povezan iz pohorskih cvetk, vendar cvetja ni ubilo več — je odpadlo, viselo je ovenelo... »Škoda! Škoda! Škoda! Bile so potrpane na hribčku v Puščavi in so bile tako ljubke!« je vzdihovalo bable. Judež je hlastno pograbil šopek, poljubil je ovenelo cvetje in je kriknil: »Iz domačih krajev ste, s planin! Bog vas živi! Bog vas živi!«

»Poglej, tukajle imam še lepši šopek zate,« je vzkliknila ženšče in vzela enega od šopkov s palice; »tega sem včeraj naberačila.«

mladi mož, in ne previško!

Ptice uče govoriti. O italijanskih trgovcih a pticami in rejcih ptic pravijo, da imajo poseben talent, da naučijo ptice govorjenja. V resnici izvirajo najzanimivejše živali te vrste iz Italije ali pa vsaj iz rok italijanskih strokovnjakov, ki uče ptice govoriti. V novejšem času uporabljajo sicer drugod kot učilo čedalje bolj gramofonske plošče in tako izgubljajo italijanski učitelji ptic tudi čedalje bolj svoj poseben položaj. Najboljše »govornice« so slej ko prej papige in vrane, a tudi druge ptice se nauče nekoliko besed ali celo stavkov; Seveda ni govora o tem, da bi živali smislile besed, ki jih izgovarjajo, tudi razumele. Ščasoma sicer lahko po-

(Dalje sledi)

vodstvom g. zdravnika in predsednika občinskega rdečega križa. Sedaj smo ta tečaj srečno zaključili = izpitom, ki ga je siljano napravilo 30 udeležencev: 7 moških in 13 ženskih. Izpitno komisijo so tvorili: predsednik RK č. g. Modričnjak France, g. zdravnik dr. Ankerst Erik, banovinski zdravnik v Ločah in tajnik sreskega RK g. Gorenjak Ludvik iz Slov. Konjice. Tečajniki so zlasti pokazali izvrstno praktično znanje za prvo pomoč. Prvi tečaj je z uspehom zaključen, a upamo, da ne zadnji. Vsa čast udeležencem in vodstvu tečaja! Le tako naprej, pa ne bodo Loče veljale, da so zaplankane! — Zdaj pa še vsem veselje aleluja in obilo prirhov ter mir, mir za veliko noč, ki ga svet dati ne more! Bog živi!

Saleška dolina

Št. Ilj pri Velenju. Tečajnice, ki so posečale v šoli trimesečni gospodinjstvo-nadaljevalni tečaj, so ga zaključile v nedeljo, 30. marca. V razredu so pripravile razstavo ročnih del. Popoldne so pa vprizorile v Društvenem domu tri dvodejanke. Celotna proslava je prav dobro uspeła.

Savinjska dolina

Sv. Pavel pri Preboldu. Opaža se razumnejše kmetovanje v naši okolici. Kmečki delavci že marsikje dobijo sedaj pri malici namesto jabolčnika — mlečno kavo poleg koruznega kruha. Sadno drevje so začeli sedaj tudi zankrni sadjarji oskrbovati, pričakujoč dobre letine. Dveletna poseba je napravila mnogo škode. Najbolj prizadeta je bila pri nas sorta »Ontario«. Nadomestitev posušenih dreves pa je težka zaradi pomanjkanja že itak »rogih« dreves po 20 din za komad. — Hmeljarji imamo še večinoma ves pridelek v svojih skladiščih. Po hmeljiščih še živketata motika in nož. Drugje zopet orjejo in kopljejo globoko ukoreninjene stare sadike iz zemlje, v katero bodo posadili koruzo in krompir. — Sadjarska podružnica je naročila pri Kmet. gosp. zadrugi v Št. Vidu pri Stični semenski krompir »Bitnjec«. Ker se je bilo bati, da ne bi med prevozom zmrznili, smo ga prejeli šele 26. marca, in sicer 146 kg za 500 din. Poštšina in tovornina znaša 66.50 din. Krompir torej stane 1 kg 3.88 din. Prejeli smo podporo od kr. banske uprave in od občinske uprave. Člani sadjarske podružnice so prejeli krompir »Bitnjec« brezplačno pod pogoji, da ga v jeseni isto količino vrnejo podružnici v nadaljnjo razdelitev. — V višjih legah pa marsikje pripravljajo do sedaj neobdelano zemljo in jo bodo posadili s sončnicami, da si iz njih pridelajo olja za domačo uporabo.

Celjska okolica

Iz celjske okolice. Delavska žena in mati nam piše: Mnogokrat se poroča o naši mladini, kakšna da je, da lenari, berači in včasih tudi krade. Me matere in žene dobro vemo, da je brezposelnost kriva tega. Delo ni pravilno razdeljeno, da bi vsak dobil zaposlitev po svojem stanu. Revni, ki nimamo nobenih sredstev, smo na cesti brez dela; potem pa se jim očita, da so delomržeži. Človeka kar srce boli, ko vidi, da mladina nima ne obleke ne hrane ter se navadi lenuharenja. Za vsako ceno

pa tudi ne moremo delati, ko je takšna draginja. Naj bi se razmere na delovnem trgu uredile. Me matere z veliko skrbjo gledamo, kaj bo iz naših otrok. Zato prosimo merodajne odpomoči!

Gallija pri Celju. V nedeljo, 23. marca, se je vršil po večernicah v župnišču občni zbor tukajšnjega prosvetnega društva. Udeležilo se ga je lepo število galske mladine. Izvoljen je bil nov odbor z agilnim organizatorjem Francem Štefandčičem na čelu. Pristopilo je tudi veliko novih članov. Društvo šteje sedaj 55 članov. Vsa galska župnija z veseljem pričakuje 13. julij. Ta dan bo namreč daroval prvo sveto daritev naš domaćin g. Feliks Podpečan. Na to slovesnost se že sedaj pripravljamo.

Šmarni kraji

Šmarje pri Jelšah. Ne oglašja se rada ne ustno ne pismeno, zato pa dela in se trudi tembolj za blagor svojih sookoličanov. In to je naša gasilska četa in z njo vred tudi vseh 25 čet celega našega okraja Šmarje pri Jelšah. Zato jih radi imamo in jih vsaj za velikonočne praznike lepo pozdravljamo in obenem bodrimo, naj vedno ostanejo zvesti armadi sv. Florijana, za varnost naših krajev skrbijo in prav korajžno rdečega petelina podijo. Lansko poletje so si zelo umestno prezidali svoj gasilski dom ob stari rimski cesti proti Kongulam ter ga v prvo vrsto postavili z decidavo velike dvorane in še drugih potrebnih prostorov. To je bilo veselje, ko so se k slovesni blagoslovitvi zbrale množice gasilstva naklonjenega ljudstva, predvsem pa različne čete ali vsaj njih zastopniki! Postavljajo se člani ob času sile in nesreče s svojo pomočjo, kakor tudi ob posebnih cerkvenih in domovinskih slovesnostih, postavlja se pa tudi njihov lep dom in ponosno gleda na belo cesto mimo Katol. doma

in Kovačičeve nove stavbe. Letošnjo drugo postano nedeljo je bila prostorna dvorana napolnjena odposlancev vseh 26 čet gasilske župe šmarnskega okraja zaradi polaganja letnega obračuna. Veselja nas je veselelo, da šteje ta zveza 2086 članov-gasilcev in tudi za nujno bolniško oskrbo izvezbanih samaritanov in samaritant. Pozdravljamo zato: Aleluja! Na pomoč!

Laški kraj

Sv. Miklavž nad Laškimi. V šoli smo imeli zaključek gospodinjstkega nadaljevalnega tečaja, katerega se je udeleževalo 12 deklet. Starši in dekleta so bili s tečajem zelo zadovoljni. Tečaj se bo prihodnjo zimo zopet vršil, ker je še dovolj priglasenih deklet, katera letos niso prišla na vrsto. — Vodovod v Brstovnici je napravljen. Zelo hvaležni smo banski upravi za izdatno podporo, s katero je bila gradnja vodovoda omogočena. Prispevala je tudi država. Zelo potrebno pa je popravilo nekaterih občinskih cest, posebno od Sv. Miklavža čez Bukovje do Marije Grada in iz Zabraža do Rimske toplice. Popravilo stopnice na pešpoti od Sv. Miklavža v Rimske toplice pa se bo v kratkem izvršilo.

Laško. »Nova doba« prinaša dopis iz Laškega, v katerem opisuje primer, da so pri neki kmečki hiši jajca rajši doma pojedli kot pa da bi jih prodali po 80 par komad. Iz tega prihaja do zaključka, da kmet povzroča sedanje draginje. Gotovo je, da dopisnik »Nove dobe« malo pozna kmečke razmere, ko trdi take stvari. Kmečki stan pač najmanj odločuje o ceni svojih pridelkov, ampak razmere in čas, v katerem živimo. Kakor si kmet ni mogel pomagati takrat, ko so bile cene najnižje, ampak so to povzročile razmere, tako tudi ni prav, kmeta dolžiti sedanjih višjih cen kmečkih pridelkov, ker jih povzročajo drugi vzroki.

Trikrat podlegel igralni strasti

Iz japonske prestolnice Tokija poročajo: Nedavno je v bolnišnici japonskega mesta Kobe umrl v veliki revščini človek, ki je spadal k najslavnejšim lovcom na zveri in slone na svetu. Iz njegovih lastnih zapiskov, ki jih je zapustil Mat-Thieu Rudel, spoznamo, da ga je umirila igra in da je trikrat zaporedoma v najkrajšem času izgubil svoje težavno pridobljeno veliko premoženje z igro tamfui, ki je ena najbolj svojiskih iger na Daljnem vzhodu in je na Japonskem strogo prepovedana, a je dovoljena na Kitajskem in v Indokini in ki je zahtevala že na tisoče žrtev.

Tamfui je prav igra spretnosti, ki jo pa z veliko strastjo igrajo. Igralci narišejo s kredo velike kroge na tla, kamor zapišejo številke. Nato skušajo z majhnimi noži zadevati številke v krogih, ki so si jih zapisali. Opazovalec kar ne more razumeti, kako utegne takšna preprosta igra igralce tako do strasti razvneti, tako da jo je Japonska morala najstrože prepovedati in se prestopki kaznujejo z ječo. Ma-

lokda pa je bila ta igra nevarna Evropejcu, a rajni Mathieu Rude je bil tu izjema.

Svoje prvo premoženje si je napravil kot upravitelj nasadov v Indokini. Spoznal je igro tamfui, zašel je v njeno oblast in je postal berač. Nato je postal lovec na zveri in slone. Z bogatim plenom, s slonovo kostjo, s kožuho vno zveri in z dragulji se je čez tri leta vrnil iz džungle. A komaj je bil prišel v Hanoi in je svoje zaklade spravil v denar, ko ga je vnovič obsedla vražja igra in je spet iskal sreče v tamfui. Toda ni bil zadosti spreten. Čez nekaj dni je bil že berač. Spet se je odpravil v džunglo, delal je več let ko črna živina in se je vrnil s premoženjem, ki ga je pa prav tako izgubil kot že dvakrat prej. Vsega v mrzlici in na koncu moči so ga prinesli v bolnišnico v Kobeju, kjer je končno umrl.

Če ste v zadregi, si pomagajte z oglasom v »Slovenskem gospodarju«!

izpolniti kakšne svoje želje skiepajo, da vsebuje stavek, ki ga izgovore, določeno vprašanje, a to je boljši stvar privajenosti nego pa umevanja. Najmodernejša knjižnica sveta bi bila skoraj uničena. Pri nekem napadu nemških letal na angleški Manchester so bombe razdejale tudi poslopje, v katerem se nahaja slovita manchesterška knjižnica. Na srečo je knjižnica sama ostala nepoškodovana. Knjižnica v Manchesteru ima slovito zbirko prvih tiskanih knjig, kakor tudi mnogo rokopisov. Poleg tega so zbrani v tej knjižnici tudi vsi rokopisi, ki so bili pisani kdaj koli na blago, avilo ali kakšno drugo tekstilijo. Zbiranje knjižnično poslopje so zidali med leti 1927 in 1930. Je to ena najmodernejših knjižnic

Januš Golec:

Hiši mariborskega mestnega sodnika

Ljudska povest iz junaške dobe obrambe Maribora pred Turki leta 1532.

Dolgi pouk je poslušal Janez pokorno kakor pri spovednici, se parkrat celo nasmehnil po dolgem času živahnim razlagam, pri slovesu je odvezal mošnjo za pasom in stisnil neznanu v roko precejšen ščep zlatnikov. Grajski se je globoko priklanjal bogati ter lahko zashušeni nagradi, hotel poljubiti dobrotniku roko, mu obljubil hvalečnost do groba ter mu zagotavljal siguren uspeh.

Od Podčetrka do samotne krčme

Po razstanku s podčetrčkim valpetom je odjezdil Janez s krdecem po vozni poti do Prelaskega, odkoder mu je pokazal grajski na desno. Znočilo se je, dež se je vlihl, ko so krenili jezdeci s križpota na desno roko, kjer se je razprostirala hosta z ozkim prehodom do male cerkvice sv. Petra na Bučah. Od tam je vodila steza precej strmo ter se je izgubila v goščo. Popolna tema je zajela konjenico, ki se je pomikala naprej korakoma drug za drugim. Dež je plal skozi ovenelo listje, vihar je privijal

14 ter sukal vrhove bukovih in gabrovih dreves, človek ni videl niti pedenj pred seboj, le konji so stopali sigurno, dasi niso bili nikdar v teh kot v rogu temnih brlogih.

Janezovi dragonci so bili vajeni pojezdov po samotah, kjer imaš v še tako trdi noči vsaj nekaj razgleda okoli in pred seboj. Tajinstvena groza jih je spreletavala, ko so cokotali po gozdnem blatu in ni upal niti eden kaliti nočne tišine s povpraševanjem: kam jih vodi poveljnik v deževni noči skozi neprestane šume, katerih noče biti ne konca ne kraja?

Slednjič se je pričelo drevje vendar redčiti. Četica se je prerinila skozi hosto na nekako krčevino, iz katere je vabilo ob poti človeško bivališče z lučko. Vsi so si globoko oddahnili, ker jih je pomirila brleča sveča v nesigurni temi, katero je spremljal naliv.

Poveljnik je prekinil dolgotrajni molk z odrešilno pripombo: »Mislim, da smo na cilju, katerega mi je označil Podčetrčan.«

Do krože premočeni popotniki so se spustili s konj okrog prostorene hiše z gospodarskimi poslopji. V gostilniški sobi je gorela radi pozne ure samo ena sveča. Stotnik je pojasnjeval, da so se ustavili in bodo nočili pod streho Jurija Pustiškega, kateri krčmarji ob vozni poti Podčetrtek-Kozje-Podsreda.

Vojaki so začeli klicati krčmarja, ki se je hitro odzval ter prisvetil z leščerbo. Kakor hitro je prehodil,